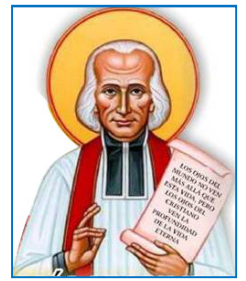

QUARESMA AMB EL SANT RECTOR D'ARS (4)

LA CONFESSIÓ, "DIÀLEG DE SALVACIÓ"

Des del seu nomenament com a rector d'Ars, el febrer de 1818, fins la seva mort, l'agost de 1859, al llarg de quaranta-un anys Mossèn Joan Maria Vianney visqué totalment consagrat als seus feligresos. I ho feia amb l'ajuda de Déu, que beneïa manifestament la seva activitat. Ell tenia una clara consciència d'aquesta realitat sobrenatural que presidia la seva vida. Quan pogué divisar la petita vila d'Ars de camí a la missió encomanada, Mossèn Vianney va fer un comentari sobre la seva petitesa, i una profecia: *"La parròquia no serà capaç de contenir les multituds que vindran cap aquí"*.

El testimoni de la seva oració, la seva penitència i austeritat de vida deixaven una fonda petjada en els habitants d'Ars. Era lògic que acudissin a ell quan se'ls hi presentaven dificultats, o per a confessar-se i rebre bons consells dels seus llavis. Aqueta arribaria a ser la tasca principal del Rector d'Ars: la direcció d'ànimes que volien reconciliar-se amb Déu.

Aquesta era valuosa herència que Déu li donà. Mossèn Vianney sabia establir amb els penitents un veritable i adequat "diàleg de salvació" mostrant la bellesa i la grandesa de la bondat del Senyor. Així suscitava en ells el seu desig de Déu i del cel, i els incitava a la conversió.

Déu beneïa manifestament la seva activitat. Mossèn Vianney, que a dures penes havia fet els seus estudis, es desenvolupava amb una meravellosa fermesa al púlpit, i resolva delicadíssims problemes de consciència al confessional. Aquest era el gran miracle d'Ars: el confessional. En la seva manera de lluitar amb les ànimes Mossèn Vianney era gentil i alhora deia la veritat que l'ànima necessitava escoltar per a seu bé. Les seves exhortacions eren breus i dirigides al punt necessari. Era admirable el seu do de discerniment de consciències: recordar un pecat oblidat, manifestar clarament una vocació, obrir els ulls a perills, revelar l'avenir d'obres i fundacions eclesials... Amb la senzillesa del seu comportament i de les seves paraules mostrava ser en íntim contacte amb Déu i ser il·luminat per Éll.

No portava gaire temps a Ars quan la gent va començar a acudir a ell d'altres parròquies, després de llocs distants, més tard de tota França, i finalment d'altres països. A poc a poc la fama de santedat de Mossèn Vianney es va anar estenent, i Ars es convertí en centre de pelegrinatge. Es van editar llibres per servir de guia; a l'estació de Lió hi havia una taquilla especial per despatxar bitllets d'anada i tornada a Ars. L'afluència de pelegrins es va iniciar l'any 1827. El 1835, el seu bisbe li va prohibir assistir als retirs anuals del clergat diocesà perquè *"les ànimes l'esperaven allà"*. El 1855, el nombre de pelegrins havia arribat als vint mil a l'any. Els anys següents, eren uns 70.000

d'annuals, i l'últim any de la vida del Sant Rector van arribar a ser de 100 a 120 mil persones.

Aquell pobre sacerdot, que havia fet els seus estudis amb tantes dificultats, i a qui l'autoritat diocesana havia relegat en un dels pitjors pobles de la diòcesi, s'havia convertit sorprenentment en conseller buscadíssim per milers i milers d'ànimes. Entre elles s'hi comptaven persones de tota condició, des de prelats insignes i intel·lectuals famosos, malalts i pobra gent afligida que aniria a buscar en ell algun consol. Sant Pere Julià Eymard, fundador dels sacerdots de la Societat de Santíssim Sagrament, sacramentins; el Beat Antoni Chevrier, vicari d'una barriada obrera a Lió, va ser dirigit seu, i va iniciar la família espiritual dels sacerdots diocesans del Pradón; el venerable Pare Colin es va ordenar diaca alhora que ell, i va ser el seu amic de tota la vida; la Mare Marie de la Providence fundava les germanes auxiliadores de les ànimes del purgatori pel seu consell i amb el seu constant encoratjament...

Aquella aflluència imparable de gent alteraria completament la seva vida. El sant sacerdot vivia en una contínua batalla amb el pecat a través de la seva feina al confessionalari. S'aixecava a la una de la matinada i anava a l'església a fer oració. Abans de l'albada, iniciava les confessions a les dones. A les sis de la matinada a l'estiu i a les set a l'hivern, celebració de la missa i acció de gràcies. Després quedava un temps a disposició dels pelegrins. A les deu, resava el breviari i tornava al confessionalari. En sortia a les onze per fer la cèlebre explicació del catecisme, senzillíssima, però plena d'una unció tan penetrant que produïa abundants conversions. Al migdia, prenia el seu lleugeríssim dinar, amb freqüència dempeus, i sense deixar d'atendre les persones que li sol·licitaven alguna cosa. En anar i en venir a la casa parroquial, passava per entre la multitud, i de vegades tardava mitja hora en recórrer una distància tan curta. Després de les vigílies i completes, tornava al confessionalari fins a la nit. Es retirava per resar el Breviari i, després d'unes breus hores de descans sobre el dur llit iniciava una nova jornada.

Es pot dir que el confessionalari era la seva casa habitual, a la capella de Santa Caterina o a la sagristia, on usualment escoltava les confessions. Allà passava d'onze a dotze hores cada dia, augmentant-ne de setze a divuit durant els darrers deu anys de la seva vida. Déu va realitzar innumbrables miracles de gràcia al confessionalari d'Ars, a través del "diàleg de salvació" que el Sant Rector mantenia amb els seus penitents.

*"Els nostres errors són grans de sorra
al costat de la gran muntanya de la misericòrdia de Déu.
La misericòrdia de Déu és com un rierol desbordat.
Arrossega els cors quan passa.
Més s'afanya el Bon Déu a perdonar un pecador penedit
que una mare a retirar el seu fill del foc.
El bon Déu sempre està disposat a rebre'ns.
La seva paciència ens espera!
El bon Déu, al moment de l'absolució,
tira darrere de les seves esquenes els nostres pecats, és a dir s'oblida,
els cancel·la: no reapareixeran mai. "*

Sant Joan Maria Vianney